

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Joseph O'Loughlin pracoval ve své kanceláři, když mu jeho žena Bella donesla šálek kávy. Poděkoval jí úsměvem a vděčně se napil. Dávku kofeinu potřeboval jako sůl. Bella byla drobná žena s hustými tmavými vlasy a šedýma očima; její manžel byl proti ní jako hora. A ona ho zbožňovala.

„Jak se cítíš?“

Pokrčil rameny. „Abych byl upřímný, tak ani nevím. Vypadal jako slušný chlap. Ale jestli se ukáže, že to můj otec není, tak jsem píchl do vosího hnízda. Jeho dcera, moje nevlastní sestra, zemřela strašnou smrtí a já skoro cítil, jak moc si přeje mít vnoučata. Obzvlášť když jsem vyslovil jméno Amanda, protože jeho dcera se jmenovala Mandy. Jak jsem říkal, bylo to trochu rozpačité. Podoba tam nepochybně je, hlavně s malou Amandou. Ta jako by z oka vypadla jeho dceři, která je na fotkách po celém jeho velkém a dost luxusním domě!“

Bella položila manželovi ruku na rameno a přivinula ho k sobě. „Je to trochu komplikované. Ale tvoje máma si byla tak jistá – a ta by to vědět měla, nemyslíš?“

Joseph jí neodpověděl; moc dobře si byl vědom toho, že jeho matka vystřídala pěknou řádku mužů. Ne že by špinil její památku tím, že by to říkal moc často, ale fakta jsou prostě fakta.

„Na jednu stranu bych si přál, aby to byla pravda, protože mi to vždycky vrtalo hlavou, víš? Jenže ona o tom nikdy nemluvila, a tak jsem si myslel, že ať už to byl kdokoli, asi se k ní nechoval pěkně. A navíc mi vždycky stačila jen ona. Necítil jsem se ošizený, jestli to dává smysl.“

Bella se na něj něžně usmála. O své tchyni neměla žádné iluze. Příliš ji ovšem nenadchlo zjištění, že Josephův otec je známý zločinec; to ale samozřejmě nahlas neřekla, na to byla příliš ohleduplná. Přesto musela přemýšlet o tom, jaký vliv to asi bude mít na její děti, které obě chodily na soukromou školu. Bella, ač se snažila to skrývat, byla snob.

Místo toho tiše řekla: „Můžeš se rozhodnout, co uděláš, až to budeš vědět s jistotou. Do té doby času dost, ne?“

Joseph ji jemně poklepal po dlani a sledoval, jak odchází z pokoje. Uhodl, že ji poněkud pochybná pověst jeho domnělého otce nijak nenadchla. To byl ale její problém. On byl spíš zvědavý na to, jak bude reagovat na Patrickův okázalý životní styl; měl tušení, že to by mohlo její názor *velmi* ovlivnit.

Pokud je Patrick jeho otec. Určité spojení mezi nimi zcela jistě existovalo, třebaže ten pocit nedokázal vysvětlit. Vlastně věděl, že kdyby mu to řekl někdo jiný, tak by to považoval za fantasmagorii. Jenže on viděl, že Patrick to cítí stejně.

Podíval se na fotku dcery na svém stole a znovu si vybavil fotky dívky, která by mohla být jeho zavražděnou sestrou. Podobní si byli dost, ale až čas – a test DNA – ukáže.